

Critic's Point

ΜΜΒΕ/ΛΒ¹: Άνοιγμα με και στην ελληνική μουσική;

Κουαρτέτο έγχορδων «Αιμίλιος Ριάδης» .

19/2015.

του ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ.

ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΜΕ ΤΟ «Σύλλογο Φίλων τῆς Μουσικῆς» ἢ ΜΜΒΕ/ΛΒ, σὲ καιροὺς πανθομολογουμένως χαλεποτάτους, ἀπετόλμησαν ἄνοιγμα, στὸ ὁποῖο προσωπικά, εὐχομαι ὀλόψυχα κάθε ἐπιτυχία: ἐνῶ ὡς τώρα στὸν Πολυχῶρο τῆς φιλοξενοῦσε συναυλίες «ἀστέγων», τρόπον τινὰ ρεσιταλιστῶν ἢ μικροσυνόλων, στὸ ἐξῆς διοργανώνει ἡ ἴδια, πάντοτε αὐτόθι, καὶ συναυλίες. Τὴν πρωτοβουλία ἐγκαινίασε «συναυλία-ἀφιέρωμα σὲ (ζῶντες) Ἑλληνες Συνθέτες», μὲ τίτλο *Μουσικὸ Ταξίδι στὸ Σήμερα*, δίπτυχο ὅπου τὸ πρῶτο μέρος κάλυψε ἡ ὡς τώρα ἄγνωστή μας πιανίστα Ἑλένη Παπασπύρου, πραγματικὴ ἀποκάλυψη, ἀφοῦ τὸ βιογραφικὰ τῆς τὴν ἀναδεικνύει σὲ ἰέρεια τῆς Ἑντεχνῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς, ἐνῶ στὸ δεύτερο ἡ γνωστὴ γιὰ τὴν ὠραιότατη φωνὴ καὶ τὴν...ἀνύπαρκτη λεκτικὴ τῆς ἄρθρωση ὑψίφωνος Μάϊρα Μηλολιδάκη μὲ τὸν κατακυρωμένο πιανίστα Τίτο Γουβέλη ἐρμήνευσαν σελίδες γιὰ φωνὴ καὶ πιάνο. Ἀξίζει ἰδιαίτερης προσοχῆς ἡ κυρία Παπασπύρου. Ἄψογη τεχνικὴ, ἦχος λαμπερὸς καὶ μεστός, μὲ λεπτὲς ἀξομειώσεις ὄγκου καὶ δυναμικῆς ὅπου χρειάζοταν, ἔμμουσες καὶ εὐάρθρες ἐρμηνεῖες, ἀνέδειξαν θαυμαστὰ τὴν ἑτερότητα καὶ ἰδιαιτερότητα κάθε ἔργου. Ἀπὸ τὸ 2008 στὸ Ἡράκλειο Κρήτης, διδάσκει πιάνο στὸ Μουσικὸ Σχολεῖο καὶ τὸ Παγκρήτειο Ἰρδεῖο. Τέτοιοι ἄνθρωποι νὰ ἐπἀνδρῶναν ὅλη τὴ μουσικὴ μας! Θυμήθηκα τὸν

¹ Υἱοθετῶ τὰ ἀρκτικόλεξα ΜΜΒΕ/ΛΕ τοῦ μακροσκελέστατου «Μεγάλῃ Μουσικῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἑλλάδος Λίλιαν Βουδούρη» (λέξεις...7), γιατί θὰ κατελάμβανε τὸν περισσότερο χῶρο γιὰ τὸν τίτλο τοῦ κειμένου.

αιώνιο Ἡράκλειτο: *Εἷς ἐμοὶ μύριοι, ἐάν ἄριστος ᾦ...* Περνοῦμε στὰ ἔργα τῆς πού συναπετέλεσαν πρόγραμμα ὑψηλοτάτων μουσικῶν ἀξιώσεων:

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (γ. Ἀθήνα, ἄγνωστο πότε, πάντως νέος): «Ἀνάκρασις», ἄγνωστου χρονολογίας. Λακωνικότατο μὲ μεγάλη χειρονομία ὀλοκληρωμένη θαυμαστὰ σὲ αἰθέρια μορφή, εἶναι μιὰ ἀτονική καντιλένα μεγάλων διαστημάτων σὲ ὅλη τὴν ἔκταση τοῦ πληκτρολογίου, μὲ ἓνα συναρπαστικά φευγαλέο ἀπόηχο Σοπέν, σὲ ὅ,τι θὰ χαρακτηρίζαμε «μεσαῖο τμήμα». Διαμαντάκι!

ΣΑΜΑΡΑΣ, (τονίζεται *Σαμαράς*) ΧΡΗΣΤΟΣ (γ. 1956): 1. «Τρία Νυχτερινά» (2003-04), ἄρ. 6, ἄρ. 7, ἄρ. 9: τὰ δύο πρῶτα ἦσαν ωραιότατα καὶ ἔξυπνης συλλήψεως ἐγκώμια, σὲ ποιὸν ἄλλον; στὸ Φρειδερίκο Σοπέν. Τὸ ἄρ. 9, σὲ ἀσύμμετρος (aksak) ρυθμούς καὶ κάποιους ἀλαργινούς ἀπόηχους χατζιδάκειας νοσταλγίας. 2. «Πρελούντιο» (2014), ἀφιερωμένο στὴν ἐκλεκτὴ πιανίστα πού τὸ ἐρμήνευσε: ωραιότατη, ἄκρως πρωτότυπη καντιλένα σὲ διφωνία.

ΚΟΥΜΕΝΤΑΚΗΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ (γ. 1959): «Μεσόγειος Ἴερημος» (2000 καὶ μετὰ), κύκλος σύντομων κομματιῶν γιὰ πιάνο, Πρωτοπαρουσιάστηκε τὸ 2000 ἀλλὰ ἐμπλουτίστηκε μὲ νεότερες προσθήκες. Ἀκούσαμε 4 κομμάτια: 1. *Ἡ προνούμφη καὶ ἡ νυχτοπεταλούδα τοῦ L. van Beethoven* (sic). Κρυπτοτονικό, εὐστροφο καὶ εὐ-μορφο, μὲ χαρακτηριστικὲς συνηγήσεις διαστημάτων παράλληλης τρίτης, λιτὸ πιανιστικά καίτοι μὲ ἐναλλασσόμενες ἠχητικὲς πυκνότητες. 2. *Σπουργίτι*. Προγραμματικότατο, λιτό, κομψό, πραγματικά...ἀέρινο! 3. *Ἀλογάκι τῆς Παναγίας*, ἐκτενέστερο τοῦ προσδοκωμένου. Οἱ γνώσεις μου ἐντομολογίας δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ νὰ συσχετίσω τίτλο καὶ ἀκρόαμα. Ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων (πῶς νὰ ξανακούσεις τὸ κομμάτι;) ἀναδρομὴ στὴ *Βικιπαίδεια* ἀποδείχθηκεν ἀλυσιτελής... 4. *Ὁ κορμοράνος τοῦ Ξενάκη*. (ἐπιστημονικὴ ὀνομασία τοῦ πτηνοῦ, ὄχι τοῦ Ξενάκη: *Φαλακροκόραξ ὁ ἀνθρακόςχρους*: τάξη: πελεκανόμορφα) Γιατὶ ὄχι; ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν, τὸ χροῶμα τοῦ πουλιοῦ καὶ ἰδίως τὸ ἄσχημο καὶ κωμικὸ του σουλοῦπι, δὲν ἀποκλείεται συσχετισμὸς μὲ κάποια ξενάκεια πονήματα. Πάντως ἡ μουσικὴ Κουμεντάκη, τερπνότατο πρεστίσιμο, βρισκόταν στοὺς ἀντίποδες ξενάκειων ἠχοαποβλήτων: κατέληξε σὲ μιὰ ἐλάσσονα συγχορδία, πού θὰ ἔκαναν τὰ ὀστᾶ τοῦ Ξενάκη νὰ τρίξουν ἂν δὲν τὸν εἶχαν ἀποτεφρώσει ...

ΑΝΤΩΝΙΟΥ, ΘΟΔΩΡΟΣ (γ. 1935): «Συλλαβές» [πρωτότυπος τίτλος: Sil-ben] έργο 29 (1965) , σουίτα σέ 6 μέρη: I. Παρήχησις. II. Αναγραμματισμός. III. Παράγωγα. IV. Έπένθεσις. V. Αφαίρεσις. VI. Σύγχυσις. Γνωστό μας από παλαιότερες ακροάσεις, μάς άφησε ένεους με την αείζωη νιότη και ζωντάνια μιās γραφής ρωμαλέας, πρωτότυπης και χυμώδους, με συναρπάζουσες μικροαντιθέσεις πυκνοτήτων. Ο Άντωνίου, καιτοι την παρακολούθησε από κοντά όσο κανείς άλλος, δέν ακολουθήσε ποτέ την «πρωτοπορεία» στον καλπασμό της προς την άβυσσο.

Στό β' μέρος τής βραδιάς, τό πρόγραμμα, χωρίς ποτέ νά καταλήξει στο άπαραδέκτο, γλιστρούσε ανεπαισθήτως σέ ένα...diminuendo.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΝΙΚΟΣ (γ. 1946): Τρία τραγούδια σέ ποίηση Όδυσσέα Έλύτη από τή συλλογή του Προσανατολισμοί, έκδ. 1940: «Κλίμα Άπουσίας» άρ. I, άρ. II και άρ. III. Πρόκειται για σχετικά πρόσφατο έργο με ωραιότατη φωνητική γραμμή και πλούσιο, εύφάνταστο όργανικό σχολιασμό, προοριζόμενο για όρχήστρα, σχεδόν durchkomponiert, θά έλεγαν οί Γερμανοί. Άν ακούγαμε και τήν ποίηση φυσικά θά ήταν ύπέροχα. Όμως από τή άναρθρη Μηλολιδάκη δέν ξεχώριζες όχι πια τά σύμφωνα αλλά και τά (φωνητικώς) πέντε φωνήεντα, α, ε, ι (η, υ), ο και ου. Ούουουουου!

ΦΟΥΡΝΑΡΑΚΗΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (γ. άγνωστο πότε). Τό Διαδίκτυο μάς πληροφορεί ότι είναι καλλιτεχνικός διευθυντής του Ωδείου τών Χρωμάτων, στο Ηράκλειο Κρήτης. Τό έργο του: «Τρία τραγούδια σέ ποίηση Άντώνη Σανουδάκη, από τή συλλογή Υπερωκεάνεια σέ πλόες έσωτερικού (έκδ. Νοέμβριος 2003)». I Η Πανσέληνος στη γλωσσολογία. II, Καταμεσής στην άσφαλτο. III. Τό φεγγάρι σκληρός δίσκος. Καιτοι άγνοούσαμε τό συνθέτη, ένω ό ποιητής (εύλογημένο Διαδίκτυο!) αποδείχθηκε γνωστός Κρης λογοτέχνης. Πάντοτε μη σταυρώνοντας λέξη από τούς στίχους, ή μελοποίηση μύριζε...νεοτσιτσανισμό: τά δύο πρώτα μπουζουκομεταγραφές, με συνοδεία πιπερωμένη με διαφωνίες. Τό δεύτερο μάλιστα είχε και λίγο νεοχατζιδακισμό soundtrack μαυρόασπρου νεορεαλιστικού έλληνικού φίλμ. Τό τρίτο... άπλως ήταν νεο-«Νέο Κυμα».

ΚΑΝΑΣ, ΜΠΑΜΠΗΣ (γ. 1952): Τρία τραγούδια του κύκλου Υποθήκαι, έργο 55, σέ ποίηση Κώστα Καρυωτάκη από τή συλλογή «Έλεγεια και Σάτιρες» (1927): I. Ωχρά σπειροχαίτη. II. Δέντρα μου III.

Ἀποστροφή. Ἀγχώδης πιανιστικὸς σχολιασμὸς κειμένου πάντοτε ἀκατάληπτου (λόγω Μάϊρας...). Ὁ καλλιτέχνης συχνότερα πιά διαψεύδει τὶς ἐλπίδες κάποιων πρώτων ἔργων του μὲ ἀπόπειρες προδίδουσες ἐμφανέστατο ἔλλειμμα ἀκροαματικῆς πείρας (συνιστοῦμε νὰ ἀκούσει Σοῦμπερτ, Μπράμς, Χοῦγκο Βόλφ, Φωρέ, Ντυπάρκ κ.ἄ.)

ΚΟΥΡΟΥΠΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ (γ. 1942): *Δεκαέξη Χαίι-καίι* (ποίηση Γιώργου Σεφέρη). Ὁ ἴδιος συνθέτης, παρὼν στὴ συναυλία, τὸ χαρακτήρισε περίπου νεανικὸ ἀμάρτημα. Τὰ 16 ποιήματα, βαλμένα στὴ σειρά, πλαισιώνονταν ἀπὸ ἐντυπωσιακότερης πιανιστικῆς γραφῆς συνεχῆς σχόλιο πὺ μεταπηροῦσε ἀπὸ τὶς πυκνότερες καὶ βροντωδέστερες στίς πιὸ αἰθέρειες συνηγήσεις. Νομίζουμε πὺς ἂν τὸ ἐνορχήστρωνε ὅπως μόνον ἐκεῖνος ξέρει, θὰ ἔβγαине κάτι τρομερὰ ἐνδιαφέρον, πάντως ἄσχετο μὲ τὴν ποιητικὴ μορφὴ τῶν ἰαπωνικῶν 17συλλάβων τριστίχων.

Σύσταση πρὸς τοὺς συντάκτες τῶν προγραμμάτων τῶν μελλοντικῶν συναυλιῶν τῆς ΜΜΒΕ/ΛΒ, στὴν ὁποία ἐπανευχόμεστε καλὴν ἀρχὴ καὶ καλὴ συνέχεια: Τὰ ὀνόματα τῶν συνθετῶν νὰ συνοδεύονται ἀπαραιτῆτως ἀπὸ χρονολογίες γεννήσεως ἢ γεννήσεως/θανάτου, τὰ ἔργα ἀπὸ χρονολογίες συνθέσεως, ἂν δὲ εἶναι φωνητικά, τὰ μελοποιημένα κείμενά τους νὰ μοιράζονται χωριστά, σὲ φύλλα Α/4 συρραμμένα. Τὸ μόνον πὺ χρειάζεται εἶναι ἕνας Η/Υ, ἕνας ἐκτυπωτῆς καὶ λίγη καλαισθησία! (Πολυχῶρος ΜΜΒΕ/ΛΒ, 15 Μαΐου 2015).

* * *

ΣΤΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟ τῆς Λυρικῆς πιστώνονται ἀναμφισβήτητα οἱ Κυριακάτικες μουσικὲς ἐκδηλώσεις, ὡρα 18.00 στὸ φουαγέ της: ἐκεῖ ἔχει παρουσιάσει στὴν ἐκδοχὴ φωνῶν-πιάνου ἄγνωστες ἑλληνικὲς ὀπερέτες (καὶ μίαν ὄπερα, τὴ *Δεσποινίδα ντέ Μπέλ-Ἴλ τοῦ Σαμάρα*, ἀριστούργημα διδαγμένο μόνον ἅπαξ ἐν Ἑλλάδι, τὸ...1907, ζῶντος τοῦ συνθέτου), πὺ κάποιες πέρασαν στὸ κανονικὸ τῆς δραματολόγιο, ἄγνωστες σελίδες ἑλληνικῆς μουσικῆς. Οὔτε ὁ χῶρος οὔτε ὁ χρόνος εἶναι οἱ καλλίτεροι γιὰ αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις: οἱ μουσικοκριτικοὶ εἶναι συχνὰ ἄνθρωποι σκληρότατα ἐργαζόμενοι σὲ ἄσχετες δουλειὲς γιὰ τὸν ἐπιούσιο καὶ δικαιοῦνται καὶ αὐτοὶ μιᾶς ἡμέρας γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ της ἢ διεύθυνση τῆς Ε.Λ.Σ. ὄντως δὲν ἔχει καμμίαν ἄλλη ἐπιλογή: στίς 8 μ.μ. ἢ μεγάλη (!!!) αἴθουσα φιλοξενεῖ κανονικὴ παράσταση. Ἐπὶ πλέον τὸ

φουαγέ, είναι δυσπρόσιτο σέ άτομα με κινητικά προβλήματα: μὴ ὑπάρχοντος ἀνεγκυστεῖρος, πρέπει νὰ ἀνεβοῦν κάπου 25 σκαλοπάτια, ἔστω στρωμένα με πορφυροῦν τάπητα. Ἀκόμη καὶ ἔτσι ὅμως οἱ χρησιμότερες αὐτὲς συναυλίες πρέπει νὰ συνεχισθοῦν πάση θυσία.

Ὅμως τὸ ἡ ἐπωνυμία (ὄνομα μεγάλου Ἑλληνα συνθέτη) καὶ τὸ πρόγραμμα πὸ πρότεινε ἓνα ἐντελῶς ἄγνωστό μου, καίτοι ἡλικίας 10 ἐτῶν (ιδρύθηκε τὸ 2005, στὴ Θεσσαλονίκη ὅπου κατοικοεδρεύει) κουαρτέτο ἐγχόρδων, ἐμφανιζόμενο στὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς στάθηκαν σὰν ἡλεκτρικὴ ἐκκένωση πὸ κεραυνοβόλησε κατάλοιπα ἀναστολῶν στὴν κυριακάτικη μετακίνησή μου. Τὸ κουαρτέτο ἐγχόρδων Αἰμίλιος Ριάδης, (Ἀνδρέας Παπανικολάου-α' βιολί, Γεώργιος Κουγιουμτζόγλου-β' βιολί, Ἀλεξάνδρα Βόλτση-βιόλα, Λίλα Μανῶλα-βιολοντσέλο) παρουσίαζε συναρπαστικὸ πρόγραμμα με δύο ἀριστουργήματα, κορυφὲς Ἰμαλαΐων τῆς ἐλληνικῆς καὶ παγκόσμιας φιλολογίας τῆς ἐλληνικῆς μουσικῆς δωματίου. Τὸ γ' μέρος *Παραλλαγές*, τοῦ *Κουαρτέτου* σέ σολ τοῦ Ριάδη () καὶ τὸ μεγάλο *Κουίντέτο* σέ ντὸ μείζονα, στερνὸ ἔργο μουσικῆς δωματίου τοῦ Σοῦμπερτ πὸ ὁ συνθέτης δὲν ἄκουσε ποτέ...

ΡΙΑΔΗΣ, ΑΙΜΙΛΙΟΣ (1880-1935): *Παραλλαγές*, γ' (ἢ β', Lento. Variations;) μέρος τοῦ *Κουαρτέτου* σέ σολ (ἀχρονολόγητο), σέ ἐπεξεργασία Νίκου Χριστοδούλου καὶ Βύρωνος Φιδετζῆ: ἡ Ἀθήνα τὸ ἄκουσε μόνον ἅπαξ, 15.10.1992, ὅταν τὸ Μέγαρο φοροῦσε ἀκόμη προσωπεῖο «προστάτη» τῆς ἐλληνικῆς μουσικῆς. *Mea culpa, mea grandissima culpa*, δὲν τὸ ἄκουσα. Μυστήριο γιατί, νόμιζα ὅτι ἡ ἐκδήλωση ἄρχιζε...18.30. Ἔτσι ἄνετος, ἔφθασα στὶς 18.12 στὴν εἴσοδο τῆς Λυρικῆς καὶ ἀφοῦ ἀνέβηκα τὴν ἀτελείωτη σκάλα, οἱ *Παραλλαγές* εἶχαν τελειώσει καὶ ἄρχιζε ὁ Σοῦμπερτ...Τὸ φυσῶ καὶ δὲν κρῶνει:

ΣΟΥΜΠΕΡΤ, ΦΡΑΝΤΣ [Schubert, Franz, 1797-1828]: τὸ λεγόμενο «μεγάλο» *Κουίντέτο* ἐγχόρδων, ντὸ μείζ. ἔργο (μεταθανάτιο) 163, ἀρ. καταλόγου Deutsch 956. Παγκόσμια πρώτη: Βιέννη, αἴθουσα *Musikverein*, 17 Νοε. 1850, δύο ἡμέρες πρὶν τὴν 22 ἐπέτειο τῆς ἐκδημίας (19 Νοε. 1828) τοῦ συνθέτου. Στὶς 18.15', ὅταν μπῆκα με τὴν ψυχὴ στό στόμα καὶ κάθησα πίσω-πίσω (ἀχροατές: 40 περίπου), ὥσπου νὰ συνέλθω ἡ ἐκτέλεση ἄρχισε. Ζαλισμένος νόμιζα ὅτι ἄκουγα σύνολο τοῦ ἐπιπέδου τοῦ Ἀμαντέους μᾶλλον, παρὰ τοῦ Μποροντίν, κυρίως λόγω τῆς

ὀμαδικῆς «χορταστικά» (!) μεστόηχης δοξαριᾶς: πέντε ὄργανα ἐκπληκτικῆς ὁμοψυχίας καὶ συγχρονισμοῦ, λαμπεροῦ ἤχου, μὲ τέλεια προσαρμογὴ στό ὕφος, φραζᾶρισμα ποῦ σοῦ ἄγγιζε τὸ ἠλιακὸ πλέγμα, ὀμαδικὴ ἀναπνοὴ καὶ πλουσιότατο φάσμα δυναμικῶν διαβαθμίσεων. Οὔτε ἡ παραμικρὴ διάλειψη στὴν πολυφωνικὴ διαύγεια— λ.χ. τὸ *diminuendo* πάνω σὲ ἓνα συνοδευτικὸ *pizzicato* τοῦ βιολοντσέλου ἀκουγόταν πεντακάθαρα καὶ ἐκφραστικά-δομικὰ λειτουργικότατο. Μὲ πόσο βαθυστόχαστη δραματικότητα ἀποδόθηκε τὸ ἀρχικὸ *Allegro ma non troppo* μὲ τίς οὐράνιες μακρηγορίες καὶ τίς χαρακτηριστικὰ συμπερτείες μετατροπίες—πόσο ἀπατηλὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ «ντὸ μεῖζον» ποῦ ἀπλῶς σηματοδοτεῖ μιὰν ἀφετηρία! Τὸ ἐπόμενο *Adagio* ἄρχισε μὲ προσέγγιση σχεδὸν στικτογραφικὴ (*pointilliste*), ὅπου κάποια *pizzicati* θύμιζαν σταγόνες νεροῦ σὲ σπήλαιο σταλακτιτῶν ὡς τὴν ξαφνικὴ ἠφαιστειακὴ ἔκρηξη, τοῦ μεσαίου τμήματος Β (τριμερῆς μορφή Α-Β-Α), σὲ φα ἔλ. Ἀκολούθησε, σὲ ἐξ' ἴσου ἰλιγγιώδες τέμπο ἀλλὰ μὲ πυρετικὴν ἠχητικὴ διαύγεια τὸ ἐπίσης τριμερὲς μὲ τὸ θεῖο σόλο βιολοντσέλου στὸ μεσαῖο *Τρίο*. Κατακλεῖδα τὸ *Allegretto* (μορφή ρόντο-σονάτας), μὲ τὸ τρομερὸ «ἀνέβασμα» τῶν ἀδιάλειπτων ἐναλλαγῶν ἐλάσσονος καὶ μεῖζονος τρόπου. Μετὰ τὸν τελευταῖο φθόγγο, τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τῶν 40 ἔστω ἀκτοατῶν, ἔσπασαν τὴν αἴσθησι ἐνὸς «καθαγιασμοῦ» τοῦ χώρου. Καὶ ἀναρωτιόμαστε: κοιμᾶται τὸ Μέγαρο ποῦ χρόνια τώρα μᾶς ἔχει πρήξει μὲ τὰ δυὸ μυριοκανακεμένα μας πάλαι ποτὲ «παιδιά-θαύματα» καὶ δὲν παίρνει εἶδησι τί διεθνῶς ἀξιοποιήσιμος θησαυρὸς βρίσκεται πλάι του; (Φουαγέ Ὀλυμπίων, Κυριακὴ 17.5.2015).
